

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 21 września 2020 r.

DNR-5.730.17.2020.KR

DECYZJA DNR-2/193/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.) w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 ze zm.) po rozpatrzeniu odwołania Pani Lilianny Michalak oraz Pana Zbigniewa Michalak z 20 lipca 2020 r. od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr ZNP.8361.197.2019 nakładającej na strony postępowania solidarnie administracyjną karę pieniężną w wysokości 4.585,03 zł, z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz.Urz.UE.L 2017 Nr 198, str. 1),

postanawiam

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy w całości.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniach 14, 15, 21 i 29 października 2019 r. u kontrolowanych przedsiębiorców prowadzących działalność w formie spółki cywilnej Pani Lilianny Michalak prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: Sklep przemysłowy "PULS" Lilianna Michalak s.c. oraz Pana Zbigniewa Michalak prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: Sklep przemysłowy "PULS" Zbigniew Michalak s.c. z miejscem prowadzenia działalności

przy ul. Michała Drzymały 19 w Koszalinie, kontroli poddano m.in. oprawę oświetleniową SOLLUX LIGHTING lampa wisząca LOFT model SL.210 wyprodukowaną przez SOLLUX LIGHTING Ajchsztet Muzolf sp.j.

W wyniku kontroli ustalono, że sprzedawca nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady (UE) 2017/1369 z 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz.Urz.UE.L 2017 Nr 198, str. 1, zwanego dalej Rozporządzeniem), zgodnie z którym sprzedawca „eksponuje w sposób widoczny, w tym w sprzedaży na odległość przez internet, etykietę dostarczoną przez dostawcę lub udostępnioną zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym”. Jak ustalił organ kontrolujący w wyniku oględzin, w przypadku oprawy oświetleniowej SOLLUX LIGHTING lampa wisząca LOFT model SL.210 wyeksponowanej w sali sprzedażowej sklepu, nie wyeksponowano w sposób widoczny etykiety dla ww. produktu.

Kontrolowany nie kwestionował powyższych ustaleń, ani na etapie kontroli, ani na etapie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W związku z powyższymi ustaleniami Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził postępowanie w sprawie nałożenia na sprzedawcę kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny etykiety i decyzją z 3 lipca 2020 r. (zwaną dalej Zaskarżoną decyzją) na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 ustawy z 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r., poz. 378) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości jednokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ustaloną na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 11 lutego 2019 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2018 r. (M.P. 2019 r., poz. 154), tj. w wysokości 4.585,03 zł.

Za pismem z 28 lipca 2020 r. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej jako „Prezes UOKiK”) pismo zaklasyfikowane jako odwołanie od decyzji ZNP.8361.197.2019 w którym Pani Lilianna Michalak oraz Pan Zbigniew Michalak wnoszą o ponowne przeanalizowanie sprawy, wskazując na niewspółmierność kary co do winy (zwane dalej odwołaniem).

Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej dokonując autokontroli Zaskarżonej decyzji uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z przekazaniem przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej odwołaniem, Prezes UOKiK pismem z 19 sierpnia 2020 r. poinformował stronę postępowania o prowadzonym postępowaniu zainicjowanym odwołaniem z 20 lipca 2020 r., prawach i obowiązkach wynikających z K.p.a. oraz prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności wyrażoną w art. 15 KPA, organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji, z zastrzeżeniem rozwiązania przyjętego w art. 138 § 2 KPA. Organ odwoławczy nie może zatem ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu pierwszej instancji, a obowiązany jest ponownie rozstrzygnąć sprawę. Istota administracyjnego toku instancji polega na dwukrotnym rozstrzygnięciu tej samej sprawy, nie zaś tylko na kontroli zasadności argumentów podniesionych w stosunku do orzeczenia organu I instancji. Wynika to z art. 138 KPA, który przyznaje organowi kompetencje do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, czego następstwem jest utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji bądź uchylenie i zmiana zaskarżonej decyzji. Tylko w ograniczonym zakresie organ odwoławczy ma kompetencje kasacyjne. Organ odwoławczy bowiem rozpatruje sprawę ponownie merytorycznie w jej całości. Oznacza to, że ma on obowiązek rozpatrzyć wszystkie żądania strony i ustosunkować się do nich w uzasadnieniu swojej decyzji. Organ odwoławczy rozpoznaje i rozstrzyga ponownie sprawę administracyjną rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji w oparciu o stan prawny i faktyczny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Przy tym ponownie rozpoznając i rozstrzygając sprawę organ odwoławczy obowiązany jest usunąć naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego, których dopuścił się organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 127 § 1 i 2 K.p.a. od wydanej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji przysługuje odwołanie do organu administracji publicznej wyższego stopnia. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od decyzji wydanych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez współników spółki cywilnej Panią Liliannę Michalak prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą: Sklep przemysłowy "PULS" Lilianna Michalak s.c. oraz Pana Zbigniewa Michalak prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: Sklep przemysłowy "PULS" Zbigniew Michalak s.c. poprzez nadanie odwołania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe w dniu 20 lipca 2020 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14 - dniowego terminu na złożenie odwołania (Zaskarżona decyzja została bowiem doręczona obojgu współnikom w dniu 6 lipca 2020 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Rozpatrując sprawę, Prezes UOKiK rozważył podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu okoliczności i stwierdza, iż strona postępowania nie kwestionuje ani ustaleń poczynionych przez inspektorów Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej, ani też nie stawia zarzutów co do niewłaściwego zastosowania przepisów ustawy o etykietowaniu. Strona postępowania w oparciu o przedstawione okoliczności związane z sytuacją prowadzonej działalności gospodarczej oraz w związku z dopełnieniem w czasie

kontroli obowiązków, których niedopełnienie stanowiło przesłankę nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu zwróciła się o ponowną analizę sprawy oraz w przypadku utrzymania decyzji w mocy o rozłożenie nałożonej kary na raty.

Zachodniopomorski Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził kontrolę, w wyniku której stwierdzono że strona postępowania nie dopełniła obowiązku polegającego na eksponowaniu w sposób widoczny etykiety dostarczonej przez dostawcę lub udostępnionej zgodnie z ust. 2 w odniesieniu do egzemplarzy modelu objętego odpowiednim aktem delegowanym.

Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej był art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którymi karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2, a decyzja wydawana jest przez organ kontrolujący.

Powyższy przepis obliguje organ kontrolujący (w rozpatrywanej sprawie Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej) do nałożenia kary pieniężnej w przypadku niedopełnienia przez sprzedawcę obowiązku, określonego w art. 5 ust. 1 lit a rozporządzenia 2017/1369. Nałożenie na strony postępowania administracyjnej kary pieniężnej nie leży w gestii uznania administracyjnego organu administracji, lecz jest wynikiem bezwzględnie obowiązującej normy prawnej. Zatem w każdym przypadku, kiedy organ kontrolujący ustali, iż nie dopełniono obowiązków określonych w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków w zakresie projektu i treści etykiety, karty informacyjnej produktu oraz dokumentacji technicznej, sposobu eksponowania etykiety na produkcie w punkcie sprzedaży, w tym sprzedaży na odległość, sposobu, w jaki klasę energetyczną oraz zakres klas efektywności energetycznej dostępnych na etykiecie należy podawać w reklamach wizualnych i w technicznych materiałach promocyjnych - wynikających z aktów delegowanych wydanych na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) 2017/1369, organ kontrolujący zobowiązany

jest do nałożenia kary pieniężnej w wysokości wskazanej w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu.

Rozpatrując sprawę w oparciu o akta przekazane przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej oraz mając na uwadze okoliczności podniesione przez stronę postępowania zawarte w odwołaniu, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dopełniła ustawowego obowiązku sprzedawcy, w związku z tym istniała podstawa do nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej zobowiązany był również rozważyć możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych K.p.a. Ustawa o etykietowaniu nie reguluje kwestii stosowania ulg i możliwości odstąpienia od obowiązku nakładania przez organ administracyjnych kar pieniężnych, zatem zastosowanie mają ogólne przepisy regulujące postępowanie administracyjne zawarte w dziale IVa K.p.a.

Zgodnie art. 189 f § 1 K.p.a. organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a., muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017).

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński,

Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Aby możliwe było odstępianie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. Organ powinien ustalić, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (Komentarz do KPA, Gajewski 2017, wyd. 1). Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji rozważył przesłanki odstąpienia określone w art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. Organ ten stwierdził w zaskarżonej decyzji, że strona postępowania co prawda zaprzestała naruszenia prawa i usunęła stwierdzone naruszenie, jednak waga naruszenia prawa nie może w niniejszej sprawie zostać uznana jako znikoma. Prezes UOKiK przychyliła się do oceny dokonanej przez organ I instancji, że strona postępowania naruszyła interes konsumentów w zakresie jednego z podstawowych praw, tj. prawa do informacji, a samo usunięcie naruszenia prawa nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej.

Organ I instancji ustalił także i stwierdził w zaskarżonej decyzji, że nie zaistniała podstawa do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej ze względu na uprzednie ukaranie strony postępowania za ten sam czyn.

W ocenie Prezesa UOKiK, Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej prawidłowo uznał, że brak wyeksponowania etykiety energetycznej stanowi istotne naruszenie obowiązków i pozbawia konsumentów istotnych informacji, takich jak nazwa dostawcy, oznaczenie modelu czy zakres klasy efektywności energetycznej. Informacje te niewątpliwie mają wpływ na dokonanie przez kupującego wyboru oprawy oświetleniowej. Prezes UOKiK w pełni podziela także rozważania organu I instancji dotyczące roli, jaką pełnią etykiety energetyczne przy dokonywaniu wyboru wyrobów i ich wpływu na dokonywanie świadomych wyborów, przyczyniających się do oszczędności po stronie konsumentów.

Zasadnie również organ I instancji podkreślił profesjonalny charakter prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej i wynikający z tego obowiązek znajomości przepisów prawa.

Prezes UOKiK uznaje także, że organ I instancji prawidłowo uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść strony postępowania, mające wpływ na wysokość nałożonej kary pieniężnej. Przede wszystkim, strona postępowania już w toku kontroli wyeksponowała prawidłowe etykiety, dołączając jej do sprzedawanych wyrobów. Na jej korzyść została także uwzględniona mała ilość opraw. Jak podkreślił Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, z uwagi na powyższe nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w najniższej przewidzianej przez przepisy prawa wysokości. Podniesiony przez stronę postępowania argument o jej sytuacji finansowej związany z pandemią COVID-19, ani też argument o nieadekwatności kary w stosunku do winy nie mogą w tej sytuacji wpłynąć na wysokość nałożonej administracyjnej kary pieniężnej. Zmniejszenie tej kary - nawet pomimo argumentów strony postępowania - nie jest więc możliwe.

W niniejszej sprawie w ocenie Prezesa UOKiK nie zachodzą przesłanki dla odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej oraz nie jest możliwe

nałożenie kary w niższej niż minimalna ustawowa wysokość kary określona w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. Jednocześnie Prezes UOKiK zwraca uwagę na fakt, iż Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wydając Zaskarżoną decyzję datowaną na dzień 3 lipca 2020 r. ustalił wysokość przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w oparciu o komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2019 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2018 r. (M.P. z 2019 r., poz. 154). Ww. obwieszczenie określiło przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce narodowej za rok 2018, a zatem posłużenie się wskazaną w nim wysokością przeciętnego wynagrodzenia nie było właściwe w lipcu 2020 r.

W ocenie Prezesa UOKiK organ I instancji powinien rozstrzygając sprawę oprzeć się na przepisach prawa obowiązujących w dacie wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Jak wynika z art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu, ustalenie wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w przypadku kar nakładanych w 2020 r. powinno zostać dokonane w oparciu o wynagrodzenie za rok poprzedzający jako rok poprzedzający wydanie decyzji nakładającej karę pieniężną tj. za rok 2019, nie zaś w oparciu o wynagrodzenie za rok poprzedzający datę przeprowadzenia kontroli. Powyższe wskazuje, że wydając zaskarżoną decyzję, Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej powinien poczynić ustalenia co do wysokości przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej na podstawie Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 11 lutego 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r. opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Monitor Polskim również 11 lutego 2020 r. (M.P. z 2019 r., poz. 174), zgodnie z którym przeciętne wynagrodzenie w 2019 r. wyniosło 4.918,17 zł.

Niemniej jednak powyższe uchybienie zgodnie z zakazem reformationis in peius wynikającym z art. 139 K.p.a. ugruntowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych, nie przemawia za zmianą zaskarżonej decyzji oraz orzeczenia kary w wysokości przeciętnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r.

„Zakaz reformationis in peius oznacza niedopuszczalność orzekania przez organ odwoławczy na niekorzyść strony odwołującej się. Oznacza on, że organ odwoławczy nie może pogarszać - określonej decyzją organu pierwszej instancji - sytuacji prawnej strony odwołującej się. Strona odwołująca się powinna bowiem pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że wniesione przez nią odwołanie, jeżeli nie okaże się skuteczne, spowoduje co najwyżej utrzymanie jej dotychczasowej sytuacji prawnej ustalonej zaskarżoną decyzją, w żadnym zaś wypadku nie doprowadzi do jej pogorszenia”(II OSK 1085/17 - wyrok NSA (N) z dnia 11 stycznia 2018).

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując odwołanie wniesione przez strony postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.

W opinii Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności.

W opinii Prezesa UOKiK, organ I instancji był uprawniony do poddania kontroli spraw oświetleniowych, a dokonane w jej trakcie ustalenia nie budzą wątpliwości. Strona postępowania nie kwestionowała faktu, że naruszyła obowiązek określony w art. 5 ust. 1 lit. a rozporządzenia 2017/1369, a więc organ I instancji był uprawniony do nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. W związku z tym, iż organ I instancji po rozpatrzeniu ustawowych przestępstw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu nie dopatrył się podstaw do zastosowania tej instytucji, nałożenie na

stronę postępowania kary pieniężnej było obligatoryjne, a wysokość nałożonej sankcji administracyjnej nie budzi zastrzeżeń.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

POUCZENIE

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Jadwiga Gunerka
Zastępca dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/